

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 575

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 august 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 900 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2-3	Decizia nr. 999 din 7 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8-9
Decizia nr. 920 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4-5	Decizia nr. 1.003 din 7 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9-10
Decizia nr. 996 din 30 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	5-6	Decizia nr. 1.004 din 7 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	11-12
Decizia nr. 997 din 30 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat	6-8	Decizia nr. 1.005 din 7 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 900

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Revital Management și Consultanță Profesională de Insolvență I.P.U.R.L. (actual Best Insolvency S.P.R.L.) în Dosarul nr. 29.993/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal răspunde avocatul Alina-Corina Savin, cu împuternicire avocațială la dosar, pentru Compania Națională „Imprimeria Națională” — S.A., și consilierul juridic Cristina Stănescu, pentru Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, cu delegație la dosar. Lipsește autorul excepției de neconstituționalitate și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, consilierul juridic al Direcției Generale a Finanțelor Publice a Municipiului București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 619/2008. Depune și concluzii scrise în acest sens.

Avocatul Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, depunând concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 29.993/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Revital Management și Consultanță Profesională de Insolvență I.P.U.R.L. (actual Best Insolvency S.P.R.L.) în cadrul unei cauze comerciale bazate pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie competența creditorilor de a desemna administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar și de

a stabili onorariul acestora, acte juridice cu caracter procesual ce țin de apanajul justiției.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 619/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) și ale art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Cu privire la cererea autorului excepției de neconstituționalitate depusă la dosar, prin care solicită să se admită excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că nu poate primi o astfel de cerere, din moment ce în fața instanței de judecată acesta a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. d) și ale art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, iar Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu această excepție de neconstituționalitate. Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, *„Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța de judecată în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți.”*

Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) și ale art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006.

Prevederile art. 11 alin. (1) lit. d) au fost modificate prin art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008.

În prezent, dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (1) lit. d): „*Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...] d) confirmarea, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor sau de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, confirmarea onorariului negociat. Dacă nu există contestații împotriva hotărârii adunării creditorilor sau a deciziei creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, confirmarea se va face în camera de consiliu, fără citarea părților, după depunerea procesului-verbal al adunării creditorilor;*”;

— Art. 19 alin. (2): „*La recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. În cazul în care remunerația se va achita din fondul constituit conform prevederilor art. 4, aceasta va fi stabilită de către judecătorul-sindic, pe baza criteriilor stabilite prin legea privind profesia de practician în insolvență. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic.*”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 85/2006 stabilesc principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul legii privind procedura insolvenței, printre care și aceea a confirmării, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor sau de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor și a confirmării onorariului negociat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d) și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Revital Management și Consultanță Profesională de Insolvență I.P.U.R.L. (actual Best Insolvency S.P.R.L.) în Dosarul nr. 29.993/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

Faptul că adunarea creditorilor desemnează administratorul judiciar sau lichidatorul, stabilindu-i și remunerația, sau confirmă administratorul judiciar ori lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic nu poate avea ca o consecință încălcarea principiului potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, consacrat prin art. 126 alin. (1) din Constituție, deoarece, pe de-o parte, această desemnare este confirmată de judecătorul-sindic prin încheiere, iar ceilalți creditori pot contesta decizia de desemnare la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, în condițiile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006. Pe de altă parte, așa cum rezultă din nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008, care a modificat dispozițiile criticate ale art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, această lege privind procedura insolvenței a introdus ca elemente de noutate, printre altele, degrevarea judecătorului-sindic de responsabilitățile ce excedează sferei contenciosului și amplificarea rolului adunării creditorilor, pornind de la acquis-ul comunitar în materie și valorificând principiile consacrate în legislația internațională și bunele practici în materie.

Cu privire la dispozițiile art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea reține că, așa cum a stabilit și prin Decizia nr. 619/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, procedura insolvenței este o procedură specială, concursuală, o serie dintre drepturile procesuale fiind exercitate în mod colectiv, iar acest specific a condus la crearea unor organe colective, cum este adunarea creditorilor, al cărei rol este de a asigura promovarea intereselor ansamblului creditorilor.

Având în vedere acestea, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin instanțele judecătorești.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 920

din 23 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) și (2)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în Dosarul nr. 49.773/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției și pentru partea Dan Mihai Toader, apărătorul ales, avocat din cadrul S.C.A. „Ștefănică & Florea”, membru în Baroul București, având delegație depusă la dosar. Se constată lipsa părții Agenția de Monitorizare a Presei, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauză fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției și al părții Dan Mihai Toader. Acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând argumentele prezentate în fața instanței la momentul ridicării excepției, depunând și note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Consideră că autorul excepției învederează chestiuni legate de aplicarea legii, pe care le poate invoca pe calea unei contestații la executare, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate în motivarea criticii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 49.773/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 încalcă dreptul la apărare al autorităților publice, acestea fiind obligate să execute hotărâri al căror conținut nu îl cunosc, având în vedere că hotărârile pronunțate în recurs nu se comunică părților și nici nu este prevăzută pentru partea adversă o obligație de notificare. Autorul excepției arată că textul de lege criticat instituie o inegalitate prin raportare la ceilalți cetățeni, creând o situație mult mai favorabilă oponentului său. Aceasta, deoarece autoritatea publică trebuie să execute o hotărâre judecătorească neinvestită cu formulă executorie, deși, potrivit art. 374 din Codul de procedură civilă, hotărârile judecătorești sau orice alt titlu se execută numai dacă este investit cu formulă executorie. În ceea ce privește dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, se susține că se nesocotește, de asemenea, dreptul la apărare, întrucât se

aplică o sancțiune unei persoane care nu a avut calitate procesuală în litigiul dedus judecării.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 24 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 24 alin. (1) și (2): „(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.

(2) În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 — „Egalitatea în drepturi” și în art. 24 — „Dreptul la apărare”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că procedura contenciosului administrativ are un caracter special, fiind derogatorie de la regulile procedurale civile, și dă expresie prevederilor art. 52 din Legea fundamentală, oferind cadrul constituțional al protejării cetățenilor în fața eventualelor abuzuri ale autorităților publice. În acest context, legiuitorul a stabilit că executarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au instituit în sarcina autorităților publice anumite obligații de „a face” trebuie să fie realizată într-un anumit termen, fie cel precizat în cuprinsul hotărârii, potrivit art. 18 alin. (6) din lege, fie, în lipsa acestuia, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a acesteia.

Curtea constată că textele de lege ce formează obiect al excepției nu aduc atingere nici principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, nici dreptului la apărare,

garantat la nivel constituțional. În acest sens, Curtea reține că autoritățile publice, deci și companiile naționale, așa cum este cazul de față, pot fi întotdeauna reprezentate, în procesele în care sunt parte, fie de către un consilier juridic, care are obligația de serviciu de a depune toate diligențele posibile pentru apărarea intereselor instituției, fie de un avocat angajat în baza unui contract de asistență juridică și reprezentare, fie chiar de un salariat al acestora, anume desemnat în baza unei procuri speciale de reprezentare în justiție. Așadar, prin intermediul unui astfel de reprezentant, autoritatea publică are posibilitatea pleneră de a-și exercita toate prerogativele dreptului la apărare. În plus, nimic nu îl împiedică pe acesta să facă demersurile necesare pentru a afla soluția pronunțată de instanță în recurs, astfel încât autoritatea publică să poată duce la îndeplinire dispozitivul hotărârii, în respectul principiilor statului de drept, cărora li se subsumează și conformarea la imperativele cuprinse

în hotărârile judecătorești. Pentru considerente similare, nu poate fi reținută nici susținerea autorului excepției potrivit căreia conducătorului autorității publice i se nesocotește dreptul la apărare întrucât nu a avut calitate procesuală în litigiul dedus judecării, interesele acestuia putând fi apărate cu succes de același reprezentant, consilier juridic sau avocat. De altfel, amenziile cominatorii stabilite la art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 reprezintă o sancțiune procedurală pecuniară aplicată de instanță în scopul asigurării executării hotărârii. Legiuitorul a considerat necesar să instituie un astfel de mijloc de constrângere, pentru a conferi eficacitate înseși instituției contenciosului administrativ, a cărei finalitate ar fi iluzorie în absența unei sancțiuni pentru neexecutarea voluntară a hotărârilor judecătorești pronunțate în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. în Dosarul nr. 49.773/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

DECIZIA Nr. 996

din 30 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Adriana Livinț în Dosarul nr. 197/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.527D/2009, nr. 1.528D/2009 și nr. 1.529D/2009, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea acestor dosare, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.527D/2009, nr. 1.528D/2009

și nr. 1.529D/2009 la Dosarul nr. 1.526D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul excepției nu motivează în ce constă neconstituționalitatea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 197/44/2009, nr. 143/44/2009, nr. 196/44/2009 și nr. 198/44/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Adriana Livinț și Gheorghe Livinț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că acțiunea pentru despăgubiri ca urmare a prejudiciilor produse prin erori judiciare săvârșite în alte cauze decât cele penale este supusă taxei de timbru.

Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, cu următoarea redactare: „Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Adriana Livinț și Gheorghe Livinț în dosarele nr. 197/44/2009, 143/44/2009, nr. 196/44/2009 și nr. 198/44/2009 ale Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

DECIZIA Nr. 997 din 30 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială

„Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. în Dosarul nr. 1.510/254/2008 al Judecătoriai Mangalia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.533D/2009 și nr. 1.534D/2009, care au același obiect al excepției de neconstituționalitate.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea acestor dosare având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

dispune conexarea dosarelor nr. 1.533D/2009 și nr. 1.534D/2009 la Dosarul nr. 1.532D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererea formulată de autorul excepției, prin care renunță la excepția de neconstituționalitate ridicată în aceste dosare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 ianuarie 2009, 1 aprilie 2009 și 5 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.510/254/2008, nr. 1.589/254/2008 și nr. 1.598/254/2008, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate contravin art. 44, 53 și 136 din Constituție, precum și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care se interpretează că obligația de a vinde locuințele închiriate — construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice — se transmite nelimitat în timp, indiferent de faptul că bunul a trecut în patrimoniul altei persoane printr-un act juridic translativ de proprietate.

Judecătoria Mangalia consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens arată că prin înstrăinarea locuințelor construite din fondurile fostelor unități economice se ajunge la diminuarea aportului de capital al acționarului român, având în vedere că Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. este o societate mixtă româno-coreeană.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Cu privire la cererea autorului excepției de neconstituționalitate de renunțare la judecarea acesteia, Curtea reține că, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului și nici cele privind recuzarea judecătorilor*”.

Față de cele de mai sus, renunțarea autorului excepției de neconstituționalitate la soluționarea acesteia nu împiedică realizarea în continuare a controlului de constituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, potrivit căroră: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 privind dreptul de proprietate, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 136 referitor la proprietate. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

Prin numeroase decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 113 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2008, și Decizia nr. 814 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30 iulie 2008, Curtea a statuat, în esență, că art. 7 din Legea nr. 85/1992 consacră o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale, restrângere care însă nu a fost constatată de Curte.

Considerentele și soluția deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. în dosarele nr. 1.510/254/2008, nr. 1.589/254/2008 și nr. 1.598/254/2008 ale Judecătorei Mangalia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 999

din 7 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Carmen-Cătălina Gliga — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Dan Liviu Bubuiug în Dosarul nr. 16.954/211/2008 al Judecătorei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 16.954/211/2008, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Dan Liviu Bubuiug în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20, art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (11), deoarece, pe lângă faptul că obligă proprietarul sau utilizatorul unui vehicul să comunice poliției numele terței persoane căreia i-a încredințat autoturismul, instituie și sarcina de a confirma dacă el însuși a condus la un anumit moment determinat mașina folosită la comiterea unei contravenții. Or, în acord cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană trebuie să beneficieze de dreptul la tăcere și de dreptul de a nu se autoincrimina sau de a nu contribui la propria acuzare.

Judecătoria Cluj-Napoca opinează că excepția este întemeiată, deoarece textul supus controlului contravine art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care acesta se referă și la recunoașterea propriei fapte și vinovății de către persoana interogată de agentul statului.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „în situația normei legale criticate aplicarea sancțiunii contravenționale nu are incidență cu respectarea garanțiilor stipulate de Convenție, deoarece aceste garanții se manifestă doar în cadrul unui proces civil sau penal”. De altfel, în ce privește prezumția de nevinovăție, Comisia CEDO a apreciat în Cauza *X c/Austrie*, Comis. EDH, 5 septembrie 1989 că *obligația legală impusă proprietarului unui vehicul sau șoferului de a comunica autorităților identitatea adevăratului conducător al celui vehicul nu reprezintă încălcări ale prezumției de nevinovăție*.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, care au următorul conținut: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de persoane fizice: [...]*

14. necomunicarea de către proprietarul sau utilizatorul unui vehicul, la solicitarea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul spre a fi condus.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate ce stabilesc reguli referitoare la circulația pe drumurile publice au ca scop, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, „asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”, și nu sunt de natură să încalce dreptul fundamental reglementat de art. 21 din Constituție, precum și de art. 6 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Faptul că proprietarul ori deținătorul mandatat al unui autovehicul este ținut de obligația consacrată de textul legal criticat, chiar și în interpretarea avansată de autor, nu contravine cu nimic temeiului invocat, întrucât dreptul la un proces echitabil, așa cum rezultă din titulatura sa, reprezintă o exigență a unui proces pendent, indiferent că este în materie civilă sau penală, și nu a eventualelor faze administrative ce-l preced. În plus, chiar Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că, din cauza înmulțirii numărului „infracțiunilor ușoare”, în special în domeniul circulației rutiere, care nu presupun un comportament atât de reprobabil și o reacție vădită a opiniei publice specifice infracțiunilor propriu-zise, un stat are libertatea de a introduce un sistem de sancționare *sui generis* aplicabil de autoritățile administrative, cu condiția de a oferi persoanei interesate posibilitatea de a contesta decizia luată în fața unui tribunal care oferă toate garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție. Or, potrivit art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 „Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în

termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.”

Dreptul de a păstra tăcerea, fără a fi însă un drept absolut, reprezintă o garanție implicită a desfășurării unui proces echitabil, sens în care în materie penală se coroborează cu o altă garanție specifică referitoare la prezumția de nevinovăție. Așa fiind, o eventuală recunoaștere a proprietarului vehiculului cum că el este cel care l-a condus într-un moment determinat nu poate fi convertită, în cadrul unui eventual proces ce ar avea ca obiect contestarea sancțiunii contravenționale, într-o probă peremptorie. Aceasta, deoarece tot Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că obligația legală impusă proprietarului unui vehicul sau oricărei persoane desemnate de aceasta ca șofer de a-și asuma responsabilitatea utilizării sale sau de a comunica autorităților identitatea adevăratului conducător, sau impunerea unei amenzi unui particular în calitate de proprietar al vehiculului staționat în loc nepermis, nu reprezintă încălcări ale prezumției de nevinovăție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Dan Liviu Bubuiug în Dosarul nr. 16.954/211/2008 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.003

din 7 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maz Construct” — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 7.781/288/2008 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.781/288/2008, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maz Construct” — S.R.L. din Târgoviște într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 276 alin. (1) lit. e) din Codul muncii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Codul muncii sunt neconstituționale, întrucât îngredesc accesul liber la practicarea unei activități salariale și încalcă drepturile angajatorului în sensul că nu lasă posibilitatea ca salariatul, înainte de încheierea contractului de muncă, să presteze perioadă de probă pentru a putea presta în viitor o activitate în condiții de normalitate. De asemenea, se încalcă dreptul la muncă, egalitatea în drepturi a părților contractante, precum și dreptul la

libertatea de a negocia clauzele contractuale, având în vedere că prevederea legală criticată impune încheierea contractului de muncă înainte de începerea activității, înainte deci ca angajatorul să constate dacă respectivul salariat este apt sau nu pentru locul de muncă pe care este încadrat.

Referitor la art. 276 alin. (1) lit. e) din Codul muncii se arată că acesta este neconstituțional, întrucât stabilirea amenzilor între o limită minimă și maximă este de natură a lăsa loc la arbitraru.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) *Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior începerii raporturilor de muncă.*

(2) *În situația în care contractul individual de muncă nu a fost încheiat în formă scrisă, se prezumă că a fost încheiat pe o durată nedeterminată, iar părțile pot face dovada prevederilor contractuale și a prestațiilor efectuate prin orice alt mijloc de probă.*”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maz Construct” — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 7.781/288/2008 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 276 alin. (1) lit. e): „(1) *Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...]*

e) *primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 1.500 lei la 2.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei.*”

Deși autorul excepției nu invocă în mod expres textele constituționale pretins încălcate, din motivarea excepției rezultă că acesta apreciază că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, se constată următoarele:

Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității celor două prevederi legale criticate. Astfel, prin Decizia nr. 655 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 8 noiembrie 2006, și Decizia nr. 265 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 20 aprilie 2007, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate ridicate, statuând că răspunderea pentru încheierea contractului individual de muncă revine în mod firesc angajatorului. Existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. Încadrarea în muncă doar cu forme legale, pe baza unor contracte individuale de muncă, asigură și cunoașterea și exercitarea obligațiilor legale ce le revin celor care folosesc forța de muncă salariată.

Prevederea obligației încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă, precum și sancționarea neîndeplinirii acestei obligații legale nu îngrădesc în niciun fel exercițiul dreptului la muncă.

De asemenea, nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție pe motiv că ar exista o discriminare între angajat și angajator, întrucât aceștia, în mod obiectiv și rațional, nu se află în aceeași situație juridică, din moment ce primul prestează muncă, iar celălalt beneficiază de prestația respectivă. În aceste condiții, legiuitorul este liber să stabilească un tratament juridic diferentiat între angajat și angajator.

Întrucât nu s-au evidențiat elemente sau motive noi care ar putea determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziei citate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Celelalte aspecte învederate de autorul excepției nu se constituie într-o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, mai degrabă, în propuneri de *lege ferenda*. Aceste chestiuni excedează competenței Curții Constituționale.

În consecință, Curtea va respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.004
din 7 iulie 2009referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava în Dosarul nr. 5.407/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, prin avocat, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textul legal criticat, reglementând durata timpului de muncă, este neconstituțional în măsura în care se referă la mai multe contracte de muncă.

Ministerul Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege. Pe fond, consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât textul criticat este o normă de principiu, iar art. 110 și 116 din Codul muncii prevăd posibilitatea angajatorului de a stabili programe individualizate de muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.407/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava într-o cauză având ca obiect anularea unor acte administrative prin care au fost constatate nereguli cu privire la modalitatea de cheltuire a unor fonduri PHARE.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate, omițând să cuprindă faptul că se referă numai la un singur contract de muncă, încalcă art. 41 alin. (1) din Constituție. Se mai arată că, în cazul cumulului de funcții, prevederea duratei maxime de 48 de ore a săptămânii de lucru are drept efect crearea unei situații absurde, în sensul că o persoană nu va putea încheia decât un singur contract de muncă cu normă întreagă de 8 ore pe zi și oricâte contracte de muncă cu timp parțial de lucru. Or, art. 35 din Codul muncii, în privința cumulului de funcții, nu limitează posibilitatea persoanei de a încheia mai multe contracte de muncă cu normă întreagă.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 109 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: *„Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.”*

Textul constituțional invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate este cel al art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, se constată următoarele:

Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 109 alin. (1) din Codul muncii prin prisma unei omisiuni de reglementare, în sensul că textul acestui articol nu cuprinde o referire expresă că se aplică numai cu privire la un singur contract de muncă. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu este competentă să modifice sau să completeze dispozițiile legale deduse controlului său. În consecință, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă.

În final, se constată că este sarcina instanțelor de judecată interpretarea coroborată a textelor art. 35 și 109 din Codul muncii, astfel încât acestea, printr-o interpretare teleologică, pot stabili dacă textul criticat se aplică doar cu privire la unul sau totalitatea raporturilor de muncă în care se află angajată o persoană. În acest sens, instanțele judecătorești urmează să țină cont și de prevederile art. 110 și art. 116 din Codul muncii, care prevăd posibilitatea angajatorului de a stabili programe individualizate de muncă.

În consecință, Curtea va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava în Dosarul nr. 5.407/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.005

din 7 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în Dosarul nr. 7.813/107/2008 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției, avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc cealaltă parte. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.457D/2009—nr. 1.475D/2009, nr. 1.624D/2009—nr. 1.637D/2009, nr. 1.650D/2009—nr. 1.653D/2009 și nr. 1.674D/2009—nr. 1.679D/2009, ce au ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 7.821/107/2008, nr. 7.822/107/2008, nr. 7.869/107/2008, nr. 7.876/107/2008, nr. 7.877/107/2008, nr. 7.870/107/2008, nr. 7.865/107/2008, nr. 7.883/107/2008, nr. 7.850/107/2008, nr. 7.872/107/2008, nr. 5.202/107/2008, nr. 7.820/107/2008, nr. 7.867/107/2008, nr. 5.267/107/2008, nr. 5.274/107/2008, nr. 5.242/107/2008, nr. 5.193/107/2008, nr. 5.221/107/2008 și nr. 5.219/107/2008 ale Tribunalului Alba — Secția civilă, nr. 16.702/63/2008 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 952/87/2009, nr. 4.763/87/2008, nr. 4.895/87/2008, nr. 4.933/87/2008, nr. 951/87/2009, nr. 1.409/87/2009, nr. 3.349.1/87/2007, nr. 4.755/87/2008, nr. 3.540/87/2008, nr. 2.742/87/2008, nr. 4.761/87/2008, nr. 4.888/87/2008 și nr. 1.287/87/2009 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal și nr. 5.054/107/2008, nr. 5.107/107/2008, nr. 5.044/107/2008, 5.063/107/2008, nr. 3.349/107/2008, nr. 3.385/107/2008, nr. 5.052/107/2008,

nr. 5.075/107/2008, nr. 5.091/107/2008 și nr. 5.092/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspund reprezentantul autoarei excepției, avocat, cu delegație la dosar, precum și părțile Camelia Toth, în Dosarul nr. 1.473D/2009, Iulică Dragomir, în Dosarul nr. 1.629D/2009, și Marin Miricescu, în Dosarul nr. 1.631D/2009. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.780—1.792D/2009, nr. 1.884—1.900D/2009 și nr. 2.096—2.098D/2009, ce au ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluși prevederi legale, excepție invocată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în dosarele nr. 1.811/95/2009, nr. 1.898/95/2009, nr. 2.015/95/2009, nr. 1.834/95/2009, nr. 2.419/95/2009, nr. 1.542/95/2009, nr. 2.452/95/2009, nr. 1.874/95/2009, nr. 49/95/2009, nr. 1.674/95/2009, nr. 13.690/95/2008, nr. 2.523/95/2009, nr. 1.170/95/2009, nr. 14.398/95/2008, nr. 1.213/95/2009, nr. 2.644/95/2009, nr. 1.211/95/2009, 2.507/95/2009, nr. 2.525/95/2009, nr. 1.864/95/2009, nr. 1.209/95/2009, nr. 2.513/95/2009, nr. 2.511/95/2009, nr. 1.191/95/2009, nr. 16.686/95/2008, nr. 14.773/95/2008, nr. 2.601/95/2009, nr. 2.520/95/2009, nr. 54/95/2009, nr. 2.763/95/2009, nr. 55/95/2009, nr. 1.550/95/2009 și nr. 2.183/95/2009 ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției, avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.794D/2009—nr. 1.810D/2009, nr. 1.852D/2009, nr. 1.864D/2009—1.875D/2009, nr. 2.044D/2009—2.048D/2009 și nr. 2.100D/2009—nr. 2.105D/2009, ce au ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de același autor în dosarele nr. 5.051/107/2008, nr. 3.347/107/2008, nr. 3.351/107/2008, nr. 3.397/107/2008, nr. 3.350/107/2008, nr. 3.365/107/2008, nr. 3.381/107/2008, nr. 7.195/107/2008, nr. 4.988/107/2008, nr. 5.030/107/2008, nr. 5.042/107/2008, nr. 5.023/107/2008, nr. 5.034/107/2008, nr. 5.586/107/2008, nr. 3.334/107/2008, nr. 3.338/107/2008, nr. 3.366/107/2008, nr. 3.370/107/2008, nr. 3.393/107/2008, nr. 3.321/107/2008, nr. 3.356/107/2008, nr. 3.402/107/2008, nr. 5.007/107/2008, nr. 3.339/107/2008, nr. 5.003/107/2008,

nr. 5.573/107/2008, nr. 3.383/107/2008, nr. 5.062/107/2008, nr. 3.329/107/2008, nr. 3.403/107/2008, nr. 5.101/107/2008, nr. 5.031/107/2008, nr. 3.358/107/2008, nr. 3.377/107/2008, nr. 3.320/107/2008, nr. 5.028/107/2008, nr. 4.994/107/2008, nr. 5.074/107/2008, nr. 4.991/107/2008, nr. 5.095/107/2008 și nr. 5.067/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției, avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.816D/2007, nr. 1.817D/2009 și nr. 1.819D/2009—nr. 1.846D/2009, ce au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, invocată de același autor în dosarele nr. 7.696/30/2008, nr. 7.776/30/2008, nr. 7.163/30/2008, nr. 7.787/30/2008, nr. 7.672/30/2008, nr. 4.341/108/2008, nr. 4.468/108/2008, nr. 4.338/108/2008, nr. 4.524/108/2008, nr. 4.048/108/2008, nr. 3.728/108/2008, nr. 4.466/108/2008, nr. 4.046/108/2008, nr. 7.184/30/2008, nr. 7.204/30/2008, nr. 7.212/30/2008, nr. 7.201/30/2008, nr. 7.809/30/2008, nr. 7.180/30/2008, nr. 7.742/30/2008, nr. 7.749/30/2008, nr. 4.519/108/2008, nr. 7.773/30/2008, nr. 7.686/30/2008, nr. 7.338/30/2008, nr. 8.706/30/2008, nr. 7.812/30/2008, nr. 7.697/30/2008, nr. 7.800/30/2008 și nr. 7.732/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autoarei excepției, avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.993—nr. 1.995D/2009, nr. 2.007D/2009—nr. 2.014D/2009, nr. 2.052D/2009—nr. 2.058D/2009, nr. 2.060D/2009—2.095D/2009, nr. 2.348D/2009, nr. 2.356D/2009, nr. 2.357D/2009, nr. 2.410D/2009, nr. 2.561D/2009, nr. 2.562D/2009 și nr. 2.587D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 1.873/87/2008, nr. 1.808/87/2008, nr. 1.328/87/2009, nr. 2.374/87/2008, nr. 1.359/87/2009, nr. 4.580/87/2008, nr. 1.017/87/2009, nr. 4.890/87/2008, nr. 3.599/87/2008, nr. 2.943/87/2008, nr. 3.921/87/2008, nr. 5.037/87/2008, nr. 2.861/87/2008, nr. 4.502/87/2008, nr. 815/87/2009, nr. 262/87/2009 și nr. 3.411/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 5.297/104/2008, nr. 4.109/104/2008, nr. 4.968/104/2008, nr. 4.107/104/2008, nr. 3.915/104/2008, nr. 4.097/104/2008, nr. 4.102/104/2008, nr. 4.920/104/2008, nr. 3.702/104/2008, nr. 370/104/2009, nr. 638/104/2009, nr. 5.278/104/2008, nr. 5.324/104/2008, nr. 4.989/104/2008, nr. 5.008/104/2008, nr. 4.916/104/2008, nr. 5.385/104/2008, nr. 508/104/2009, nr. 4.474/104/2008, nr. 4.467/104/2008, nr. 443/104/2009, nr. 4.638/104/2008, nr. 3.937/104/2008, nr. 3.867/104/2008, nr. 509/104/2009 și nr. 417/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă, în Dosarul nr. 3.303/113/2008 al Tribunalului Brăila — Secția civilă, în dosarele nr. 8.516/86/2008 și nr. 363/86/2009 ale Tribunalului Suceava — Secția civilă, în Dosarul nr. 5.910/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.230/110/2008 și nr. 6.890/110/2008 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, și în Dosarul nr. 15.698/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și de Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București, în Dosarul nr. 1.984/87/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 234/104/2009, nr. 778/104/2009, nr. 4.967/104/2008, nr. 224/104/2009, nr. 225/104/2009, nr. 223/104/2009, nr. 236/104/2009, nr. 471/104/2009, nr. 5.459/104/2008, nr. 1.188/109/2008 ale Tribunalului Olt — Secția civilă.

La apelul nominal răspund reprezentantul autoarei excepției, avocat, cu delegație la dosar, precum și părțile Vasilica Stoica, în Dosarul nr. 1.993D/2009, Nicolae Ghinescu, în Dosarul

nr. 2.008D/2009, și Stelian Niculae, în Dosarul nr. 2.055D/2009. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate invocate în dosarele nr. 1.456D/2009—nr. 1.475D/2009, nr. 1.624D/2009—nr. 1.637D/2009, 1.650D/2009—nr. 1.653D/2009, nr. 1.674D/2009—nr. 1.679D/2009, nr. 1.780D/2009—nr. 1.792D/2009, nr. 1.884D/2009—nr. 1.900D/2009, nr. 2.096D/2009—nr. 2.098D/2009, nr. 1.794D/2009—nr. 1.810D/2009, nr. 1.852D/2009, nr. 1.864D/2009—nr. 1.875D/2009, nr. 2.044D/2009—nr. 2.048D/2009 și nr. 2.100D/2009—nr. 2.105D/2009, nr. 1.816D/2007, nr. 1.817D/2009, nr. 1.819D/2009—nr. 1.846D/2009, nr. 1.993D/2009—nr. 1.995D/2009, nr. 2.007D/2009—nr. 2.014D/2009, nr. 2.052—nr. 2.058D/2009, nr. 2.060—nr. 2.095D/2009, nr. 2.348D/2009, nr. 2.356D/2009, nr. 2.357D/2009, nr. 2.410D/2009, nr. 2.561D/2009, nr. 2.562D/2009 și nr. 2.587D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Părțile prezente nu se opun conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 1.457D/2009—nr. 1.475D/2009, nr. 1.624D/2009—nr. 1.637D/2009, 1.650D/2009—nr. 1.653D/2009, nr. 1.674D/2009—nr. 1.679D/2009, nr. 1.780D/2009—nr. 1.792D/2009, nr. 1.884D/2009—nr. 1.900D/2009, nr. 2.096D/2009—nr. 2.098D/2009, nr. 1.794D/2009 — nr. 1.810D/2009, nr. 1.852D/2009, nr. 1.864D/2009—nr. 1.875D/2009, nr. 2.044D/2009—nr. 2.048D/2009 și nr. 2.100D/2009 — nr. 2.105D/2009, nr. 1.816D/2007, nr. 1.817D/2009, nr. 1.819D/2009—nr. 1.846D/2009, nr. 1.993D/2009—nr. 1.995D/2009, nr. 2.007D/2009 — nr. 2.014D/2009, nr. 2052—nr. 2.058D/2009, nr. 2060—nr. 2.095D/2009, nr. 2.348D/2009, nr. 2.356D/2009, nr. 2.357D/2009, nr. 2.410D/2009, nr. 2.561D/2009, nr. 2.562D/2009, nr. 2.587D/2009 la Dosarul nr. 1.456D/2009, ce a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Autoarea excepției, prin avocat, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, relevând existența unei veritabile antinomii între dispozițiile Codului muncii în materia soluționării conflictelor de muncă și legislația specială. În acest sens, arată că, potrivit prevederilor art. 290 din Codul muncii, procedura de soluționare a conflictelor de muncă se reglementează prin lege specială, respectiv Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. În aceste condiții, prin abrogarea implicită a oricărei alte dispoziții contrare Codului muncii, operată de textul de lege criticat, este anulat efectul normei de trimitere la legea specială în materie, respectiv art. 290 din același cod, astfel încât rezultă o dificultate de aplicare de către instanțele de judecată a acestor texte de lege care se exclud reciproc. Se mai arată că asigurarea unui sistem legislativ coerent este o obligație de rezultat a legiuitorului, de esență statului de drept fiind unitatea legislației. Prin urmare, dreptul de a legifera nu este un drept absolut, având limitări de fond și formă, ce își au izvorul în dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității și în art. 73 privind categoriile de legi. Se mai susține că instanțele de judecată nu pot constata abrogarea expresă a unui text de lege, aceasta fiind atribuția legiuitorului, care, pentru evitarea unei antinomii reale între două acte normative, este obligat să respecte prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Părțile Camelia Toth, Iulică Dragomir, Vasilica Stoica, Nicolae Ghinescu și Stelian Niculae solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Partea Marin Miricescu solicită admiterea excepției, achiesând la concluziile formulate de către avocatul autoarei excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, arătând că motivarea acesteia se referă la o problemă de aplicare a legii, respectiv a raportului existent între legea generală și legea specială. Se mai arată că previzibilitatea și coerența sistemului legislativ este asigurată și prin deciziile pronunțate de către instanțele de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.813/107/2008, nr. 7.821/107/2008, nr. 7.822/107/2008, nr. 7.869/107/2008, nr. 7.876/107/2008, nr. 7.877/107/2008, nr. 7.870/107/2008, nr. 7.865/107/2008, nr. 7.883/107/2008, nr. 7.850/107/2008, nr. 7.872/107/2008, nr. 5.202/107/2008, nr. 7.820/107/2008, nr. 7.867/107/2008, nr. 5.267/107/2008, nr. 5.274/107/2008, nr. 5.242/107/2008, nr. 5.193/107/2008, nr. 5.221/107/2008 și nr. 5.219/107/2008, Încheierea din 6 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 16.702/63/2008, încheierile din 10 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 952/87/2009, nr. 4.763/87/2008, nr. 4.895.787/2008, nr. 4.933/87/2008, nr. 951/87/2009, nr. 1.409/87/2009, nr. 3349.1/87/2007, nr. 4.755/87/2008, nr. 3.540/87/2008, nr. 2.742/87/2008, nr. 4.761/87/2008, nr. 4.888/87/2008 și nr. 1.287/87/2009, încheierile din 2 aprilie 2009 și 6 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.054/107/2008, nr. 5.107/107/2008, nr. 5.044/107/2008, 5.063/107/2008, nr. 3.349/107/2008, nr. 3.385/107/2008, nr. 5.052/107/2008, nr. 5.075/107/2008, nr. 5.091/107/2008 și nr. 5.092/107/2008, încheierile din 18 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.811/95/2009, nr. 1.898/95/2009, nr. 2.015/95/2009 și nr. 1.834/95/2009, încheierile din 30 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.419/95/2009, nr. 1.542/95/2009, nr. 2.452/95/2009, nr. 1.874/95/2009, nr. 49/95/2009, nr. 1.674/95/2009 și nr. 13.690/95/2008, încheierile din 1 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.523/95/2009, nr. 1.170/95/2009, nr. 14.398/95/2008, nr. 1.213/95/2009, nr. 2.644/95/2009, nr. 1.211/95/2009, nr. 2.507/95/2009, nr. 2.525/95/2009, nr. 1.864/95/2009, nr. 1.209/95/2009, nr. 2.513/95/2009, nr. 2.511/95/2009, nr. 1.191/95/2009, nr. 16.686/95/2008, nr. 14.773/95/2008, nr. 2.601/95/2009 și nr. 2.520/95/2009, încheierile din 7 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 54/95/2009, nr. 2.763/95/2009 și nr. 55/95/2009, Încheierea din 25 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.550/95/2009, și Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.183/95/2009, încheierile din 2 aprilie 2009, 6 aprilie 2009, 19 martie 2009 și 30 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 5.051/107/2008, nr. 3.347/107/2008, nr. 3.351/107/2008, nr. 3.397/107/2008, nr. 3.350/107/2008, nr. 3.365/107/2008, nr. 3.381/107/2008, nr. 7.195/107/2008, nr. 4.988/107/2008, nr. 5.030/107/2008, nr. 5.042/107/2008, nr. 5.023/107/2008, nr. 5.034/107/2008, nr. 5.586/107/2008, nr. 3.334/107/2008, nr. 3.338/107/2008, nr. 3.366/107/2008, nr. 3.370/107/2008, nr. 3.393/107/2008, nr. 3.321/107/2008, nr. 3.356/107/2008, nr. 3.402/107/2008, nr. 5.007/107/2008, nr. 3.339/107/2008, nr. 5.003/107/2008, nr. 5.573/107/2008, nr. 3.383/107/2008, nr. 5.062/107/2008, nr. 3.329/107/2008, nr. 3.403/107/2008, nr. 5.101/107/2008, nr. 5.031/107/2008, nr. 3.358/107/2008, nr. 3.377/107/2008, nr. 3.320/107/2008, nr. 5.028/107/2008, nr. 4.994/107/2008, nr. 5.074/107/2008, nr. 4.991/107/2008, nr. 5.095/107/2008 și nr. 5.067/107/2008, încheierile din 3 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.696/30/2008, nr. 7.776/30/2008, nr. 7.163/30/2008, nr. 7.787/30/2008, nr. 7.672/30/2008, nr. 4.341/108/2008, nr. 4.468/108/2008, nr. 4.338/108/2008, nr. 4.524/108/2008, nr. 4.048/108/2008, nr. 3.728/108/2008, nr. 4.466/108/2008, nr. 4.046/108/2008, nr. 7.184/30/2008, nr. 7.204/30/2008, nr. 7.212/30/2008, nr. 7.201/30/2008, nr. 7.809/30/2008, nr. 7.180/30/2008, nr. 7.742/30/2008, nr. 7.749/30/2008, nr. 4.519/108/2008,

nr. 7.773/30/2008, nr. 7.686/30/2008, nr. 7.338/30/2008, nr. 8.706/30/2008, nr. 7.812/30/2008, nr. 7.697/30/2008, nr. 7.800/30/2008 și nr. 7.732/30/2008, încheierile din 20 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.873/87/2008, nr. 1.984/87/2008 și nr. 1.808/87/2008, prin încheierile din 3 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.599/87/2008 și nr. 2.943/87/2008, prin încheierile din 15 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.328/87/2009, nr. 2.374/87/2008, nr. 1.359/87/2009, nr. 4.580/87/2008, nr. 1.017/87/2009 și nr. 4.890/87/2008 și prin încheierile din 29 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.921/87/2008, nr. 5.037/87/2008, nr. 2.861/87/2008, nr. 4.502/87/2008, nr. 815/87/2009, nr. 262/87/2009 și nr. 3.411/87/2008, încheierile din 9 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 370/104/2009, nr. 638/104/2009, nr. 5.278/104/2008, nr. 5.324/104/2008, nr. 4.989/104/2008, nr. 5.008/104/2008, nr. 4.916/104/2008 și nr. 5.385/104/2008, prin încheierile din 12 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 508/104/2009, nr. 4.474/104/2008, nr. 4.467/104/2008, nr. 443/104/2009, nr. 4.638/104/2008, nr. 3.937/104/2008, nr. 3.867/104/2008, nr. 509/104/2009 și nr. 417/104/2009, prin încheierile din 16 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 234/104/2009, nr. 778/104/2009, nr. 4.967/104/2008, nr. 224/104/2009, nr. 225/104/2009, nr. 5.297/104/2008, nr. 223/104/2009, nr. 236/104/2009, nr. 471/104/2009, nr. 5.459/104/2008, nr. 4.968/104/2008 și nr. 4.920/104/2008, prin încheierile din 17 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.109/104/2008, nr. 4.107/104/2008, nr. 1.188/109/2008, nr. 3.915/104/2008, nr. 4.097/104/2008, nr. 4.102/104/2008 și nr. 3.702/104/2008, Încheierea din 27 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.303/113/2008, încheierile din 14 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.516/86/2008 și nr. 363/86/2009, Încheierea din 9 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.910/97/2008, încheierile din 25 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.230/110/2008 și nr. 6.890/110/2008, Încheierea din 20 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 15.698/63/2008, **Tribunalul Alba — Secția civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Olt — Secția civilă, Tribunalul Brăila — Secția civilă, Tribunalul Suceava — Secția civilă, Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Bacău — Secția civilă și Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București și de Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții privind drepturi salariale.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementând în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autoarei excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al

aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale. Se susține că prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogare expresă, iar nu implicită, fiindcă procedând în acest mod ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Alba — Secția civilă arată că motivarea excepției de neconstituționalitate vizează modalitatea în care instanțele judecătorești au făcut aplicarea textului de lege criticat, aspect care nu este de competența Curții Constituționale.

Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Olt — Secția civilă, Tribunalul Brăila — Secția civilă, Tribunalul Suceava — Secția civilă, Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale arată că excepția este neîntemeiată, precizând că în cauză se pune problema aplicării legii în timp.

Tribunalul Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate, întrucât abrogarea reprezintă procedeul tehnico-juridic prin care actele normative fără termen își încetează activitatea prin renunțarea la ele. Abrogarea cunoaște mai multe forme, respectiv expresă (directă și indirectă), când noul act normativ prevede că vechiul act normativ se abrogă în mod expres, sau tacită, când în noul act normativ nu se prevede nimic în legătură cu acțiunea vechilor norme juridice. Instanța mai observă că atât Legea nr. 168/1999, cât și Legea nr. 53/2003 sunt legi organice și, prin urmare, au forță juridică egală, astfel că, prin intrarea în vigoare a Codului muncii (Legea nr. 53/2003), au fost abrogate implicit dispozițiile art. 72 din Legea nr. 168/1999 (abrogare parțială), conform cărora „Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se adresează instanței judecătorești competente în a cărei circumscripție își are sediul unitatea.”

Tribunalul Bacău — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată nu vizează o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii în timp.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 96/2008. De asemenea, arată că motivele de neconstituționalitate privesc modul de interpretare și aplicare a

legii aplicabile speței, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră: „Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

(...) — orice alte dispoziții contrare.”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se susține, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite, asupra aceleiași probleme de drept. Se susține, de asemenea, nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, toate aspectele invocate, ce țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum aceasta este reglementată de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție care statuează că: „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, [...], „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 7.813/107/2008, nr. 7.821/107/2008, nr. 7.822/107/2008, nr. 7.869/107/2008, nr. 7.876/107/2008, nr. 7.877/107/2008, nr. 7.870/107/2008, nr. 7.865/107/2008, nr. 7.883/107/2008, nr. 7.850/107/2008, nr. 7.872/107/2008, nr. 5.202/107/2008, nr. 7.820/107/2008,

nr. 7.867/107/2008, nr. 5.267/107/2008, nr. 5.274/107/2008, nr. 5.242/107/2008, nr. 5.193/107/2008, nr. 5.221/107/2008 și nr. 5.219/107/2008 ale Tribunalului Alba — Secția civilă, nr. 16.702/63/2008 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 952/87/2009, nr. 4.763/87/2008, nr. 4.895/87/2008, nr. 4.933/87/2008, nr. 951/87/2009, nr. 1.409/87/2009, nr. 3349.1/87/2007, nr. 4.755/87/2008, nr. 3.540/87/2008, nr. 2.742/87/2008, nr. 4.761/87/2008, nr. 4.888/87/2008 și nr. 1.287/87/2009 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal și nr. 5.054/107/2008, nr. 5.107/107/2008, nr. 5.044/107/2008, 5.063/107/2008, nr. 3.349/107/2008, nr. 3.385/107/2008, nr. 5.052/107/2008, nr. 5.075/107/2008, nr. 5.091/107/2008, nr. 5.092/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 1.811/95/2009, nr. 1.898/95/2009, nr. 2.015/95/2009, nr. 1.834/95/2009, nr. 2.419/95/2009, nr. 1.542/95/2009, nr. 2.452/95/2009, nr. 1.874/95/2009, nr. 49/95/2009, nr. 1.674/95/2009, nr. 13.690/95/2008, nr. 2.523/95/2009, nr. 1.170/95/2009, nr. 14.398/95/2008, nr. 1.213/95/2009, nr. 2.644/95/2009, nr. 1.211/95/2009, 2.507/95/2009, 2.525/95/2009, nr. 1.864/95/2009, nr. 1.209/95/2009, nr. 2.513/95/2009, nr. 2.511/95/2009, nr. 1.191/95/2009, nr. 16.686/95/2008, nr. 14.773/95/2008, nr. 2.601/95/2009, nr. 2.520/95/2009, nr. 54/95/2009, nr. 2.763/95/2009, nr. 55/95/2009, nr. 1.550/95/2009 și nr. 2.183/95/2009, ale Tribunalului Gorj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 5.051/107/2008, nr. 3.347/107/2008, nr. 3.351/107/2008, nr. 3.397/107/2008, nr. 3.350/107/2008, nr. 3.365/107/2008, nr. 3.381/107/2008, nr. 7.195/107/2008, nr. 4.988/107/2008, nr. 5.030/107/2008, nr. 5.042/107/2008, nr. 5.023/107/2008, nr. 5.034/107/2008, nr. 5.586/107/2008, nr. 3.334/107/2008, nr. 3.338/107/2008, nr. 3.366/107/2008, nr. 3.370/107/2008, nr. 3.393/107/2008, nr. 3.321/107/2008, nr. 3.356/107/2008, nr. 3.402/107/2008, nr. 5.007/107/2008, nr. 3.339/107/2008, nr. 5.003/107/2008, nr. 5.573/107/2008, nr. 3.383/107/2008, nr. 5.062/107/2008, nr. 3.329/107/2008, nr. 3.403/107/2008, nr. 5.101/107/2008, nr. 5.031/107/2008, nr. 3.358/107/2008, nr. 3.377/107/2008, nr. 3.320/107/2008, nr. 5.028/107/2008, nr. 4.994/107/2008, nr. 5.074/107/2008, nr. 4.991/107/2008, nr. 5.095/107/2008 și nr. 5.067/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 7.696/30/2008, nr. 7.776/30/2008, nr. 7.163/30/2008, nr. 7.787/30/2008, nr. 7.672/30/2008, nr. 4.341/108/2008, nr. 4.468/108/2008, nr. 4.338/108/2008, nr. 4.524/108/2008, nr. 4.048/108/2008, nr. 3.728/108/2008, nr. 4.466/108/2008, nr. 4.046/108/2008, nr. 7.184/30/2008, nr. 7.204/30/2008, nr. 7.212/30/2008, nr. 7.201/30/2008, nr. 7.809/30/2008, nr. 7.180/30/2008, nr. 7.742/30/2008, nr. 7.749/30/2008, nr. 4.519/108/2008, nr. 7.773/30/2008, nr. 7.686/30/2008, nr. 7.338/30/2008, nr. 8.706/30/2008, nr. 7.812/30/2008, nr. 7.697/30/2008, nr. 7.800/30/2008 și nr. 7.732/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, nr. 3.303/113/2008 al Tribunalului Brăila — Secția civilă, nr. 8.516/86/2008 și nr. 363/86/2009 ale Tribunalului Suceava — Secția civilă, nr. 5.910/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, nr. 7.230/110/2008 și nr. 6.890/110/2008 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, nr. 15.698/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, și, respectiv, de către Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București și Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București în dosarele nr. 1.873/87/2008, nr. 1.808/87/2008, nr. 1.328/87/2009, nr. 2.374/87/2008, nr. 1.359/87/2009, nr. 4.580/87/2008, nr. 1.017/87/2009, nr. 4.890/87/2008, nr. 3.599/87/2008, nr. 2.943/87/2008, nr. 3.921/87/2008, nr. 5.037/87/2008, nr. 2.861/87/2008, nr. 4.502/87/2008, nr. 815/87/2009, nr. 262/87/2009, nr. 3.411/87/2008 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, nr. 5.297/104/2008, nr. 4.109/104/2008, nr. 4.968/104/2008, nr. 4.107/104/2008, nr. 3.915/104/2008, nr. 4.097/104/2008, nr. 4.102/104/2008, nr. 4.920/104/2008, nr. 3.702/104/2008, nr. 370/104/2009, nr. 638/104/2009, nr. 5.278/104/2008, nr. 5.324/104/2008, nr. 4.989/104/2008, nr. 5.008/104/2008, nr. 4.916/104/2008, nr. 5.385/104/2008, nr. 508/104/2009, nr. 4.474/104/2008, nr. 4.467/104/2008, nr. 443/104/2009, nr. 4.638/104/2008, nr. 3.937/104/2008, nr. 3.867/104/2008, nr. 509/104/2009 și nr. 417/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă, și de către Societatea Comercială „PSV Company” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.984/87/2008 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, și în dosarele nr. 234/104/2009, nr. 778/104/2009, nr. 4.967/104/2008, nr. 224/104/2009, nr. 225/104/2009, nr. 223/104/2009, nr. 236/104/2009, nr. 471/104/2009, nr. 5.459/104/2008 și nr. 1.188/109/2008 ale Tribunalului Olt — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5948368432970